

[Hanne Severinsen]

Problemet i denne sag er vel i virkeligheden, at fordi vi har en mindretalsregering, og fordi vi har en minister, som i høj grad ønsker at lægge tingene ud til debat, og som ønsker at høre forskellige instanser, kommer naturligvis mange seminarier på tale.

Det er klart. Det skyldes, at vi i øjeblikket har 24 seminarier. Al respekt for dem, for det er 24 gode seminarier, men vi vil altså af mange grunde gerne have formindsket antallet. Det er ikke så underligt. For 10 år siden havde vi 29 seminarier, som uddannede 4.000 lærere om året, og i år får vi knap 1.000 lærere, der bliver færdige på 24 seminarier. Det kan ikke undre nogen, at vi ønsker færre seminarier.

At der har været forskellige navne på de seminarier, kan heller ikke undre nogen, for der er jo mange forskellige kriterier, man kan se på: de geografiske, spørgsmålet om søgemønster, spørgsmålet om lokaler. Som jeg indledte med at sige, har vi 24 gode seminarier. Hvis man f.eks. valgte et så fuldstændig tilfældigt kriterium som førsteprioriteringen, som nogle har talt om at man skulle kigge efter, skifter det jo fra år til år, men hvis man nu tog sidste år, skulle vi have nedlagt Haslev, Haderslev, Tønder, Ribe, Nørre Nissum og Skive seminarier og med en lille margen på 2-3 enten Esbjerg, Hjørring eller Herning. Ville det ikke også have været tilfældigt?

Det er klart, at når der har været flere seminarier på tale i mange år, har det skabt uro i seminarieverdenen, og derfor tror jeg også, de fleste drager et lettelsens suk, når det her er overstået. Men at sige, at det er dårligt for demokratiet, er det rene vrøvl, for det, der er tale om, er i virkeligheden, at en mindretalsregering naturligvis må komme med et udspil. Derefter bliver man nødt til at finde et flertal dér, hvor der er et flertal, og det interessante var jo, at der ikke var noget flertal at finde hos Socialdemokratiet. Hvorfor ikke? Jeg kunne fristes til at citere fra rubrikken »Midtpunkt« i Jyllands-Posten den 20. januar 1989, hvor tidligere direktør Tage Kampmann siger:

»I indledningen nævnte jeg, at Socialdemokraterne vågnede for sent. Det er en barsk påstand, men af stor sandhedsværdi. De gentagne udtalelser om bevarelsen af Blaagaard, Marseisborg og Esbjerg bekræfter dette, når man samtidig iagttager, at de ikke ønsker at forsvare Kolding, Herning og Tønder. Når blot regerin-

gen og forligspartierne nedlægger de »rigtige« seminarier, er det tidligere regeringsparti fri for dette utaknemlige stykke arbejde. Men når man efter et indgået forlig rammer sine »egne« – hvad det så vil sige – »kender forargelsen ingen grænser«.

Det kan næsten ikke siges mere rigtigt.

Det er blevet sagt, at dette er rene og skære besparelser, og at man derfor vil destruere en lang række uddannelsesinstitutioner, men udgangspunktet har først og fremmest været, at vi ikke mere vil have de tosporede seminarier. For det første er de for dyre, men det er sandelig også dårligt, at nogle af dem er helt nede på at udbyde 6 linjefag af 17 mulige. For 10 år siden havde de fleste seminarier et udbud på 16 linjefag. Det er ikke bare et spørgsmål om besparelser, det er sandelig også et spørgsmål om det pædagogiske. Nu kan vi – og det er jo det, der giver endnu større besparelser end de 30 mio. kr. – også få større linjefagshold, og det er ud fra alle synspunkter en gunstig ting. Det er nemlig slet ikke nogen fordel at sidde 5-6 stykker i en klasse; der bliver ikke noget særlig pædagogisk miljø ud af det. Det bliver der kun, hvis vi har nogle større seminarier, og det er sådan set hovedmålsætningen i det, vi lægger frem.

Men så vil jeg – ligesom den konservative ordfører – sige, at vi er nødt til at foretage en behård prioritering på dette område. Vi kan ikke tillade os at sløse med uddannelsesressourcerne, og når vi rent faktisk bedre kan ud-danne det antal lærerstuderende, som vi ønsker at uddanne, på færre seminarier, vil det være vanvittigt ikke at bruge den overskydende kapacitet til noget andet.

I den forbindelse vil jeg sige, at jeg synes, der er meget hykleri i det, når både S og SF snakker om nytænkning, åbning og fleksibilitet i uddannelsen på lærerseminarierne. Hvem var det, der for 4 år siden overhovedet ikke ville høre tale om, at man kunne have andre linjefag end de folkeskolerelevante, sådan at man kunne bruge seminarieuddannelsen inden for andre områder? Det var den selv samme opposition, som syntes, at det var så og så forfærdeligt; så det med nytænkning synes jeg i hvert fald ikke er oppositionens stærke side.

Jeg vil til sidst understrege, at der ikke bliver én eneste seminarieplads mindre af det her, og de seminarier, der ikke mere skal uddanne læ-